eius surrexit mortu⁹ ille. ¶ Alter quidā
secularis vite hñs tres filios renūciauit
seculo. ⁊ venit ad monasteriū relinquēs
filios suos in ciuitate. Et cū fecisset tres
annos in mōasterio. cepert̄ ei cogitatiōes
sue filios ad memoriā freq̄nter adducere
et ɔtristabat̄ ꝑ eis valde. Nec eñ dixe/
rat abbati filios se hr̄e. Videns āt abbas
eum tristē dixit ei. Quid habes q̄d trist̄
es. Et narrauit ei q᷑ tres filios haberet in
ciuitate. ⁊ q᷑ vellet eos ad mōasteriū eiuſ
adducere. Precepit āt abbas vt adduce
ret eos. Qui cū ꝑrexisset ad ciuitatē inue
nit duos ex eis iā fuisse defunctos. vnū
vero solūmō remāsisse. Quē assumēs ve
nit ad monasteriū ⁊ requirēs abbatē non
eum inuenit illic. Interrogauit āt fratres
vbi esset abbas. et illi dixert̄. Usq; ad pi
strinū ꝑrexit. Ille vero tollens filium suū
quē adduxerat. abijt ī pistrinū. Et vidēs
eum abbas venientē salutauit. ⁊ tenens
infantē quē adduxerat amplexatus est eū
et osculabat̄. Et dixit pr̄i eius. Amas eū.
et ille dixit. Etiam. et rursus dixit ei Om
nino diligis eū. ⁊ r̄ndit. Etiam. Hoc au/
diens abbas. dixit ei. Tolle ḡ si amas
eum et mitte eū in furnū. sic mō dū ardet
furnus. Et tenens pr̄ filiū suū iactauit eū
in furnum ardentē. statimq; factus est fur
nus velut ros. Ex qua re acquisiuit gl̄iam
in tēpe illo. queadmodū Abraam pr̄iar/
cha. ¶ Dixit quidā abbas senex. Q᷑ frat̄
qui ad obediēciā pr̄is spūalis aīm dederit
maiorē mercedē h᷒. q̄; ille qui in heremo
solus recesserit. Dicebat aūt. Q᷑ narra/
uerit aliq̄s patꝝ vidisse se q̄ttuor ordines
in celo. quoꝝ p̄mus erat ordo hoīm infir/
moꝝ et gr̄as agentiū deo. sc̄dus ordo ho
spitalitatē sectantiū et instāter mistrātiū
in his. tercius ordo in solitudine ɔuersan
tium ⁊ non videntiū hoīes. quartus ordo
eoꝝ qui ad obediendum spūalib᷒ pr̄ib᷒ se
subijciūt. ꝓpter dñm deū. Utebat̄ autē
ordo obedientiū torque aurea et corona.
⁊ maiorem q̄; alij gl̄am hēbat. Ego autē
dixi ei, qui mihi oñdebat om̄ia hec. Quō
iste ordo qui ꝑuus est maiorē q̄; alij gl̄am
hab᷒. Et r̄ndens dixit mihi Si qui hospi
talitatem sectant̄ ſm ꝓpriam voluntatem
idipsum faciūt. silr̄ ⁊ qui in heremo se
obligant. arbitrio suo de seculo recesserūt
hic aūt ordo qui se ad obedientiā dedit.
om̄s voluntates suas abijciens pendet ad
deū ⁊ ad iussionem spūal̄ pr̄is. ꝓpterea et
maiorē gl̄am p̄ alijs habet. Quaꝓpter o
fili bona est obedientia q̄ ꝓpter deū fit. In
tendite ḡ filij virtutis h⁹ aliq̄d ex ꝑte vesti
giū. Obediencia ē salus oīm fideliū ⁊ oīū
virtutū. Obedientia est regni celoꝝ inuē/
trix. Obediētia ē celos apiens et hoīem d̄
terra eleuans. Obedientia cohabitatrix ē
angeloꝝ. Obediētia scōꝝ oīm cibus est.
Ex hac eñ multi ablactati sunt. et ꝑ hanc
ad ꝑfectionem ꝑuenerunt.

¶ Explicit liber de Obedientia.

¶ Incipit liber de humilitate.

Abbas Anthonius deficiens
in ɔsideratiōe ꝓfunditatis iu
dicioꝝ dei. postulauit dicens
Dñe quō aliqui ꝑuo tpe vite
sue moriuntur ⁊ alij vltra decrepitam ve/
niunt senectutē ⁊ quare quidā egeni sunt
⁊ alij facultatib᷒ ditant̄ ⁊ quō iniusti opu
lenti sunt. iusti vero pauꝑtate p̄munt̄. Et
venit ei vox dicens. Anthoni ad teip̄m in
tende. hec eñ iudicia dei sūt. ⁊ te scire ea ñ
ɔuenit. ¶ Dixit abbas Anthoni⁹ abbati
Pastori. Hoc ē magnū opus hoīs vt cul
pam suā suꝑ se vnusquisq; ponat corā do
mino. ⁊ exspectet temptatōem vsq; ad vl
timū vite sue tēpus. ¶ Dixit iteꝝ abbas
anthoni⁹ Uidi oēs laq̄os inimici. tensos
in terra. ⁊ ingemiscens dixi. Quis putas
transiet istos. Et audiui vocem dicentē
humilitas. ¶ Venert̄ aliq̄n senes ad ab/
batem anthoniū. ⁊ erat cum eis etiā abbaſ
Joseph. Uolens aūt abbas Anthonius
ꝓbare eos. mouit ſmonē de scp̄turis scīs
et cepit interrogare a iuniorib᷒ quid esset

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
gefördert durch die DFG